

Τι πρέπει να γίνει για να σταματήσει η αστυνομία να σκοτώνει;

CrimethInc¹

Έχουμε φτάσει σε ένα σημείο καμπής. Οι δολοφονίες του George Floyd – και των *Breonna Taylor*, *Tony McDade*, οι άλλοι μαύροι των οποίων οι ζωές τερματίστηκαν από την αστυνομία μόνο μέσα στον τελευταίο μήνα – δεν είναι παρά οι πιο πρόσφατες σε μια σειρά τραγωδιών ενός ολόκληρου αιώνα. Αλλά στο πλαίσιο της πανδημίας του COVID-19, όταν το κράτος αντιμετωπίζει ανοιχτά τις κοινότητες των μαύρων σαν έναν πληθυσμό που περισσεύει για να θανατωθεί από τον ιό, η αλληλεγγύη και η απουσία οποιασδήποτε συναίσθησης, με την οποία έγινε αυτή η δολοφονία από τον αστυνομικό Derek Chauvin, ξεπέρασαν μια γραμμή. Υποστηριζόμενοι από χιλιάδες κόσμου σε ολόκληρες τις ΗΠΑ και ακόμα πιο απέρα, ο λαός της Μιννεάπολης κατέστησε ξεκάθαρο ότι αυτή η αφόρητη κατάσταση πρέπει να σταματήσει, ότι κι αν χρειαστεί για να γίνει αυτό.

Από την εξέγερση του Ferguson το 2014, έχει εστιαστεί έντονα η προσοχή στις ρατσιστικές δολοφονίες από την αστυνομία στις Ηνωμένες Πολιτείες. Μεταρρυθμιστές πολλών αποχρώσεων έχουν εισαγάγει νέες πολιτικές με την ελπίδα να τιθασσεν η βία. Παρ' όλα αυτά, σύμφωνα με τη Βάση Δεδομένων για τους Πυροβολισμούς της ίδιας της Αστυνομίας, η αστυνομία σκότωσε περισσότερους ανθρώπους την τελευταία χρονιά σε σχέση με το 2015. Αν οι αστυνομικές δολοφονίες συνεχίζονται ή και αυξάνονται ακόμα, παρά την ευρεία δημόσια προσοχή και τις προσπάθειες μεταρρύθμισης, τότε χρειαζόμαστε να επανεξετάσουμε τη στρατηγική μας.

Πώς μπορούμε να βάλουμε ένα τέλος στις ρατσιστικές δολοφονίες της αστυνομίας μια για πάντα;

Άσκηση ποινικών διώξεων και πολιτικές αγωγές

Είναι ευρέως γνωστό ότι οι πιθανότητες να υποστούν πραγματικές συνέπειες μεμονωμένοι αστυνομικοί ή αστυνομικά τμήματα για τις δολοφονίες ανθρώπων, ιδιαίτερα μαύρων, είναι σχεδόν μηδενικές. Το να απαιτούν οι διαδηλωτές και οι οικογένειες που πενθούν την άσκηση ποινικών διώξεων εναντίον των δολοφόνων-μπάτσων – το ποινικό νομικό σύστημα των ΗΠΑ δεν προσφέρει άλλο μοντέλο “δικαιοσύνης”, έχει νόημα, άλλωστε οι αρχές αρνούμενες την απαγγελία κατηγοριών, δείχνουν πόση λίγη αξία αποδίδουν στις ζωές των μαύρων. Αλλά το κλείδωμα ανθρώπων σε κλουβιά δεν αποτρέπει την αντικοινωνική δραστηριότητα – και λαμβάνοντας υπόψη ότι η αστυνομική βία νομιμοποιείται με ειδικούς νόμους και ισχυρούς θεσμούς, αυτή η προσπάθεια αποτροπής φαίνεται να είναι ακόμα λιγότερο αποτελεσματική για την αστυνομία. Ο Johannes Mehserle, ο αστυνομικός που δολοφόνησε τον Oscar Grant στο Oakland το 2008, ήταν ένας από τους πολύ λίγους αστυνομικούς που εξέτισαν ποινή στην φυλακή· όμως, η δολοφονία το 2018 του Joshua Pawlik και πολλές άλλες ακόμα από την αστυνομία στην ίδια περιοχή, υποδηλώνουν ότι αυτό το προηγούμενο δεν απέτρεψε την αστυνομία στην περιοχή Bay από το να πυροβολεί θανάσιμα ανθρώπους.

Ούτε οι πολιτικές αγωγές κάνουν κάποια διαφορά. Η οικογένεια της Justine Damond έλαβε έναν διακανονισμό 20 εκατομμυρίων δολλαρίων μετά τη δολοφονία της από την αστυνομία της Μιννεάπολης – ένα πολύ σπάνιο γεγονός, πιθανόν σχετιζόμενο με την ασυνήθιστη περίπτωση της δολοφονίας μιας λευκής γυναίκας από έναν μαύρο αστυνομικό. Αλλά επιβάλλοντας στους φορολογούμενους μιας πόλης – μερικοί από τους οποίους υφίστανται καθημερινά της αστυνομική βία – να βγάλουν και να δώσουν εκατομμύρια για να πληρώνουν τη δολοφονική δράση της αστυνομίας δεν βοηθά να σταματήσουν οι δολοφονίες από τους αστυνομικούς.

Αν βοηθούσε, ο George Floyd θα ήταν ακόμα ζωντανός.

Πολιτικές επιτροπές επίβλεψης και μέτρα λογοδοσίας της αστυνομίας

Η Μιννεάπολη έχει ήδη μια πολιτική επιτροπή επίβλεψης², αλλά αυτό δεν απέτρεψε τον Chauvin από το να σκοτώσει τον George Floyd. Στην πραγματικότητα, το σώμα “επιθεωρητών” είχε αποτύχει να επιβάλει κάποιες συνέπειες για οποιαδήποτε από τις δεκαοχτώ προηγούμενες καταγγελίες

1 Στμ. Μεταφρασμένο από εδώ: <https://crimethinc.com/2020/05/31/what-will-it-take-to-stop-the-police-from-killing>.

2 Στμ. Στο πρωτότυπο *civilian review board*.

[που είχαν γίνει σε βάρος του Chauvin](#). Δεν απέτρεψε, επίσης, τις δολοφονίες των [Justine Damond](#), [Jamar Clark](#), ή οποιουδήποτε άλλου που δολοφονήθηκε από την αστυνομία της πόλης.

Οι ίδιοι οι επικεφαλής της αστυνομίας καλούν τώρα για εποπτεία και λογοδοσία, ελπίζοντας, πιθανόν, να αποτρέψουν έτσι περαιτέρω ταραχές. Αυτό δείχνει πόσο μικρή απειλή αποτελούν τέτοια μέτρα στην εξουσία τους.

Κάμερες στο σώμα και βιντεοσκόπηση των αστυνομικών

Οι περισσότερες από τις δολοφονίες από αστυνομικούς τα τελευταία χρόνια έχουν γίνει από αστυνομικούς που φέρουν κάμερες πάνω τους. Αυτό δεν τους έχει αποτρέψει από το να σκοτώσουν – και δεν έχει σχεδόν ποτέ σαν αποτέλεσμα ποινικές καταδίκες. Αντίθετα, μια ανεξάρτητη [μελέτη από το Πανεπιστήμιο Temple καταλήγει στο συμπέρασμα](#), ότι η χρήση φορητών καμερών σώματος συσχετίζεται με μια [αύξηση των θανάσιμων πυροβολισμών](#) από την αστυνομία, που απειλεί δυσανάλογα άντρες, νεαρά άτομα και έγχρωμους. Άλλες προσπάθειες έρευνας, που έχουν προσπαθήσει να “πουλήσουν” τα ωφέλη αυτής της τεχνολογίας, όπως η [μελέτη από το Πανεπιστήμιο της Νεβάδα στο Λας Βέγκας το 2017](#), έγιναν εν μέρει από αστυνομικά τμήματα που επιδίωκαν να γλιτώσουν χρήματα από αγωγές.

Ενώ, λοιπόν, οι βιντεοσκοπήσεις από τις κάμερες που φέρουν πάνω τους οι αστυνομικοί, δεν φαίνεται να μειώνουν τις δολοφονίες, θέτουν, αντίθετα, εμάς τους υπόλοιπους όντως σε κίνδυνο, καθώς παρέχουν στοιχεία που [διωκτικές αρχές συμπαθείς προς την αστυνομία](#) μπορούν να διαλέξουν επιλεκτικά ώστε να μας ασκήσουν κατηγορίες στην περίπτωση που μας επιτίθενται αστυνομικοί.

Δεν χρειαζόμαστε πιο λεπτομερείς πληροφορίες για το τι κάνει αστυνομία. Πρέπει να τους σταματήσουμε να κάνουν αυτό που κάνουν. Δεν ζητάμε διαφάνεια ή λογοδοσία. Θέλουμε έναν κόσμο χωρίς αστυνομία.

–“Κάμερες παντού, ασφάλεια πουθενά· γιατί οι κάμερες σώματος των αστυνομικών δεν μας κάνουν πιο ασφαλείς”

Ούτε η βιντεοσκόπηση από πολίτες είναι αρκετή. Ο Derek Chauvin ήξερε ότι βιντεοσκοπούσαν και παρ’ όλα αυτά δολοφόνησε τον George Floyd χωρίς δισταγμό. Οι κάμερες που ήταν στραμμένες επάνω τους δεν σταμάτησαν τους αστυνομικούς που δολοφόνησαν τους Philando Castile, Eric Garner και αμέτρητους ακόμα άλλους ανθρώπους. Ακόμα κι αν “παρακολουθεί ολόκληρος ο κόσμος” η περισσότερη επιτήρηση δεν θα μας κάνει πιο ασφαλείς όσο οι δολοφόνοι μπάτσοι μπορούν να δρουν με ατιμωρησία.

Άσκηση πίεσης στους πολιτικούς

Μήπως θα έπρεπε να στρέψουμε την οργή μας ενάντια στους πολιτικούς και όχι στην αστυνομία, όπως [προτείνει ο Bill de Blasio](#), δήμαρχος της Νέας Υόρκης;

Οι πολιτικοί φυσικά και είναι συνένοχοι εξαιτίας της θρασύδειλης υποστήριξής τους προς την αστυνομία. Αλλά δεν είναι αυτοί που μας κακοποιούν και μας εκφοβίζουν κάθε μέρα, που παραβιάζουν την ιδιωτικότητά μας και μας κατασκοπεύουν, που στέκονται σαν φυσικά εμπόδια ανάμεσα σε μας και τα πράγματα που χρειαζόμαστε, που μας χτυπούν και μας πυροβολούν και μας σκοτώνουν. Στην πραγματικότητα, σε αντίθεση με την αστυνομία με τα όπλα της, τα δακρυγόνα και τα τανκ της, η ισχύς των πολιτικών είναι μια ψευδαίσθηση· υπάρχει μόνο εξαιτίας των τρόπων που τους παραχωρούμε την εξουσία μας για τη λήψη αποφάσεων. Αν δεν υπήρχε η αστυνομία να προστατεύει τα προνόμιά τους και να επιβάλλει τις εντολές τους, οι πολιτικοί δεν θα είχαν καμιά σημασία. Χωρίς τον στρατό, την Εσωτερική Ασφάλεια, τις Μυστικές Υπηρεσίες και τους ένοπλους φύλακες να εξασφαλίζουν ότι υπακούμε στις προταγές του, ο Τραμπ δεν θα ήταν τίποτα περισσότερο από ένας ιδιαίτερα απεχθής νταής. Όσο η αστυνομία ρυθμίζει όλα όσα κάνουμε, το να στρέψουμε την οργή μας εναντίον των πολιτικών θα έχει μικρή μόνο επίδραση.

Σε μια εποχή αυξανόμενης κοινωνικής έντασης και ρευστότητας, όταν οι δομές εξουσίας στηρίζονται όλο και περισσότερο στην ωμή δύναμη παρά στη συναίνεση του γενικού πληθυσμού, οι πολιτικοί κάθε απόχρωσης φοβούνται ουσιαστικά να μην χάσουν την αφοσίωση και την πίστη της ένοπλης πτέρυγας του κράτους. Αν δεν εγγυηθούν την ατιμωρησία των αστυνομικών, ρισκάρουν να υπονομεύσουν την ίδια την εξουσία τους· στην ακραία περίπτωση, μπορεί ίσως ακόμα και να εκδιωχτούν, όπως έχουμε δει σε πραξικοπήματα από τη [Χιλή](#) μέχρι την [Αίγυπτο](#). Γιατί ένας μαύρος

πρόεδρος με εύσημα “κοινωνικής δικαιοσύνης” απλά καθόταν και κοιτάζε καθώς οι δολοφόνοι των Michael Brown, Freddie Gray, Eric Garner και τόσων ακόμα άλλων την γλίτωναν, παρά τις δολοφονίες που έκαναν; Ίσως επειδή ήταν πιο σημαντικό για τον Μπαράκ Ομπάμα να προστατέψει τη σταθερότητα του καθεστώτος του παρά να επιδιώξει την απόδοση δικαιοσύνης για τους ρατσιστικούς φόνους. Αυτό καθιστά ακόμα λιγότερο πιθανό να προκαλέσουν κάποια διαφορά οι εκκλήσεις προς στους πολιτικούς.

Συμμετοχή στις εκλογές

Θα έπρεπε μήπως να εγγραφούμε στους εκλογικούς καταλόγους για να ψηφίσουμε και να κάνουμε τις φωνές μας να ακουστούν στις κάλπες, όπως επιμένει η [δήμαρχος της Ατλάντα Keisha Bottoms](#);

Και πάλι, αυτό που συνέβη στη Μιννεάπολη υποδηλώνει ότι αυτό δεν “δουλεύει”. Αν μια πόλη με έναν προοδευτικό δήμαρχο και ένα δημοτικό συμβούλιο συγκροτημένο αποκλειστικά από Δημοκρατικούς και μέλη των Πρασίνων δεν μπορεί ακόμα να αποτρέψει εκτός ελέγχου ρατσιστές μπάτσους να σκοτώνουν ξανά και ξανά και ξανά, δεν υπάρχει λόγος να πιστέψουμε ότι το να ψηφίσουμε διαφορετικά σ’ αυτές τις εκλογές θα έκανε κάποια διαφορά. Η ρατσιστική αστυνομική βία υπάρχει στην εθνική ατζέντα μόνο και μόνο επειδή η *θαρραλέα, ανυποχώρητη αντίσταση του κόσμου στους δρόμους την έχει βάλει εκεί*. Οι δολοφονίες από αστυνομικούς δεν έχουν τεθεί ποτέ στις κάλπες ως ένα ζήτημα για να ψηφίσουμε υπέρ ή κατά. Η βία των μπάτσων είναι η κόλλα που κρατά μαζί ένα σύστημα που ποτέ δεν επιλέξαμε. Και δεν θα είναι οι ψήφοι αυτές που θα την καταργήσουν. Θα είναι η δράση.

<https://twitter.com/Kaimandante/status/1266432197541736448>

Ειρηνική διαμαρτυρία

Οπότε, λοιπόν, αν η άμεση δράση είναι ο μόνος τρόπος να αντιμετωπίσουμε τις δολοφονίες από αστυνομικούς, τότε σίγουρα ο πιο αποτελεσματικός τρόπος να κάνουμε αλλαγές είναι αυστηρά μέσω της *μη βίας*, όπως μας λέει η *εγγονή του Martin Luther King Jr.*

Δυστυχώς, αυτό είναι *ρητορική*, όχι ιστορία. Στην πραγματικότητα, το *κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα* άντλησε τις επιτυχίες του από έναν *συνδυασμό άμεσης μαχητικής δράσης, ταραχών, και μη-βίαιης πολιτικής ανυπακοής*. Η απήχηση του Κινγκ ως ενός ηγέτη των πολιτικών δικαιωμάτων – και το ενδιαφέρον των πολιτικών σήμερα στην προαγωγή της κληρονομιάς του με τον αποκλεισμό όλων των άλλων μέσων – προέκυψε σε μεγάλο βαθμό επειδή ο Κινγκ πρόσφερε μια εναλλακτική στην απειλή των ανεξέλεγκτων ταραχών στις πόλεις και της μαχητικότητας των Μαύρων Πανθήρων. Η καταδίκη κάθε δράσης που βγαίνει εκτός του παραδείγματος της μη-βίας διχάζει τα κινήματα, προστατεύοντας την επικρατούσα τάξη και συγκαλύπτοντας την ιστορία για το πώς πραγματικά αλλάζουν τα πράγματα.

Ταραχές

Αν όχι οι μη βίαιες διαμαρτυρίες, μπορούν οι ταραχές να εξασφαλίσουν ότι οι μπάτσοι θα σταματήσουν να σκοτώνουν και ότι θα λογοδοτούν;

Οι ταραχές μπορούν να πετύχουν πολλά πράγματα που οι ειρηνικές διαμαρτυρίες σπάνια μπορούν. *Αυξάνουν το πολιτικό και οικονομικό κόστος της αστυνομικής βίας για τα καθεστώτα που την ασκούν*. Μπορούν να επιτρέψουν σε περιθωριοποιημένο κόσμο να ικανοποιήσει τις ανάγκες του άμεσα μέσα από την ενδυνάμωση της ομαδικής δράσης – τις ανάγκες του για συλλογικό πένθος, για εκδίκηση ακόμα και για υλικά αγαθά. Διαλύουν τον μύθο ότι η αστυνομία είναι άτρωτη και διαρρηγνύουν την αυταπάτη της πολιτικής συναίνεσης. Επεκτείνουν τους ορίζοντες της συλλογικής μας φαντασίας σχετικά με το τι μπορούμε να κάνουμε από κοινού και πώς θα μπορούσε ο κόσμος να είναι διαφορετικός.

Αλλά οι ταραχές από μόνες τους ίσως να μην αρκούν. Ενώ η μαζική αναταραχή έχει αναγκάσει τις απρόθυμες αρχές να ασκήσουν διώξεις εναντίον των δολοφόνων μπάτσων – στο Όκλαντ, στο Φέργκιουσον, στη Βαλτιμόρη και τώρα στη Μιννεάπολη – συχνά δεν εξασφαλίζουν την καταδίκη αυτών των μπάτσων, όπως έχουν καταστήσει ξεκάθαρο οι δικαστικές υποθέσεις στο Φέργκιουσον και τη Βαλτιμόρη. Και ακόμα και αν μπορούσαν να αποθαρρύνουν περισσότερες δολοφονίες από κάποιες συγκεκριμένες αστυνομικές δυνάμεις, ο σταθερός ρυθμός δολοφονιών από αστυνομικούς τα τελευταία πέντε χρόνια δείχνει ότι δεν έχουν μειώσει το συνολικό πρόβλημα. Οι φλόγες

στο Φέργκιουσον δεν είχαν καλά καλά σβήσει όταν η αστυνομία του St. Louis **πυροβόλησε θανάσιμα τον Isaac Holmes**, παρά την απειλή νέων ταραχών.

Αν πρέπει να καίγονται ολόκληρες γειτονιές για να οδηγηθεί σε δίκη ένας μόνο αστυνομικός, αυτό δεν είναι ένα βιώσιμο πρόγραμμα για να επιβάλλουμε στο σύστημα δικαιοσύνης των ΗΠΑ να λογοδοτεί. Το κουράγιο και η αποφασιστικότητα των εξεγερμένων στη Μιννεάπολη και σε ολόκληρη τη χώρα αντιπροσωπεύουν ένα βήμα προς τα μπροστά που εμπνέει. Αλλά *δεν θα έπρεπε να τα αντιληφθούμε ως ένα μέσο για αλλαγή*. Θα πρέπει να τα προσεγγίζουμε ως ένα βήμα προς την επανάσταση.

<https://twitter.com/ArteYAnarquia/status/126701756406611488>

Οπότε, τι κάνουμε;

Αν καμιά από τις “λύσεις” που οι κυβερνήσεις, τα αστυνομικά τμήματα και μερικοί ακτιβιστές από τις κοινότητες έχουν προτείνει δεν επαρκούν, τι θα μπορούσε να βάλει ένα τέρμα στις ρατσιστικές δολοφονίες από την αστυνομία μια για πάντα; Δεν είναι εύκολο να απαντήσουμε ένα τέτοιο ερώτημα αλλά θα πρέπει να το θέσουμε στα σοβαρά.

Η υπόθεση ότι οι ζωές των Μαύρων και των Σκουρόχρωμων είναι αναλώσιμες, είναι θεμελιώδης σε όλες τις θεσμοποιημένες δομές εξουσίας της εποχής μας. Θα απαντήσουμε το ερώτημα για το τι μπορεί να “δουλέψει” ώστε να τερματιστούν οι δολοφονίες από την αστυνομία στην πράξη, μέσω μιας διαρκούς διαδικασίας πειραματισμού – αλλά είναι φανερό ότι αυτό θα απαιτήσει από μας να καταργήσουμε ή να μετασχηματίσουμε ολοκληρωτικά όλες αυτές τις δομές εξουσίας. Ξεκινώντας από το μοντέλο της συλλογικής αφήφισης που έχουμε δει όλη αυτή την εβδομάδα που πέρασε, θα πρέπει να εξάγουμε, κατ’ επέκταση από αυτό, με τι μπορεί να μοιάζει μια μακροπρόθεσμη αλλαγή. Αυτοί είναι μερικοί μακροπρόθεσμοι στόχοι – κάποια αστέρια με βάση τα οποία να πλοηγηθούμε.

Αφοπλισμός και κατάργηση της αστυνομίας

Όσο οι αστυνομικοί έχουν όπλα και χαίρουν ασυδοσίας θα συνεχίσουν να μας σκοτώνουν. Όλες οι προσπάθειες δεν έχουν επιφέρει παρά μια ελάχιστη αλλαγή στην ασυλία τους: είναι καιρός πια να πάμε ως το τέρμα. Μόνο όταν οι αστυνομικοί που περιπολούν στις εθνικές οδούς δεν θα μπορούν να τερματίσουν τις ζωές μας στη διάρκεια ενός τυπικού οδικού ελέγχου θα αρχίσει να χαλαρώνει ο τρόμος που τόσοι από μας νιώθουμε κάθε φορά που βλέπουμε τα μπλε φώτα που αναβοσβήνουν. Μόνο όταν *καμιά ομάδα ένστολων φονιάδων δεν αισθάνεται ότι έχει το δικαίωμα να ρίχνει τον οποιονδήποτε στο έδαφος και να αγνοεί τις εκκλήσεις του* θα αισθανθούμε όλοι μας ελεύθεροι από την απειλή να γίνουμε ο επόμενος George Floyd.

Από τη στιγμή που αφοπλιστεί η αστυνομία, θα γίνει ξεκάθαρο στον καθένα πόσο άχρηστη είναι για τα πράγματα που σκεφτόμαστε ότι την χρειαζόμαστε. Όταν ψυχικά ασθενείς άνθρωποι ενεργούν με τρόπους που μοιάζουν λαθμενικοί σε άλλους, χρειαζόμαστε συμβούλους και συνηγόρους, όχι ένοπλους πιστολάδες. Όταν ζευγάρια και γείτονες έχουν συγκρούσεις χρειαζόμαστε άτομα με ικανότητες επίλυσης συγκρούσεων και αποκλιμάκωσης της έντασης, όχι βίαιους ενισχυτές της, που προσπαθούν να επιβάλλουν μια πατριαρχική ατζέντα. Όταν τα παιδιά χρειάζονται έλεγχο της κυκλοφορίας ώστε να μπορούν να διασχίσουν τον δρόμο, χρειαζόμαστε φιλικούς ενήλικες και γείτονες που τα γνωρίζουν, όχι άτομα που κουβαλάνε φονικά όπλα και έχουν ελάχιστη εμπειρία δουλεύοντας με παιδιά. Όταν χάνουμε ή βρίσκουμε πράγματα χρειαζόμαστε ένα κοινοτικό κέντρο για να τα ανταλλάσουμε, όχι ένα αστυνομικό τμήμα. Όταν το αυτοκίνητό μας χαλάει στην άκρη του δρόμου χρειαζόμαστε μια κοινότητα Καλών Σαμαριτών, όχι έναν μισθοφόρο που κοιτάζει πώς να μας κόψει μια κλήση. Η πλειοψηφία αυτών που κάνει η αστυνομία είναι επιζήμια και θα έπρεπε να εξαλειφθούν άμεσα για να αισθανόμαστε όλοι ασφαλέστεροι· πολλά από τα υπόλοιπα θα μπορούσαν να γίνουν καλλίτερα από ειδικευμένους, άοπλους εθελοντές με καλή θέληση.

Ως θεσμός, η αστυνόμευση είναι βίαιη και καταπιεστική στον πυρήνα της. Οι χιλιάδες δολοφονίες που διαπράττουν οι μεμονωμένοι αστυνομικοί δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου. Πώς μπορούμε να μετρήσουμε την καθημερινή ανησυχία, τον οξύ τρόπο, τους μικρούς εξευτελισμούς, τις συνέπειες από την απαγωγή και τον εκβιασμό μελών οικογενειών που τόσοι άνθρωποι βιώνουν κάθε φορά που πρέπει να εμπλακούν με την εξοργιστική αλλαζονεία, που καγχάζει πλατιά πίσω από ένα σήμα; Από την **αφετηρία της σε περιπολίες για σκλάβους** μέχρι τα σημερινά

υψηλής τεχνολογίας κατασκοπευτικά drone και τους προγνωστικούς αλγόριθμους αστυνόμευσης, η αστυνομία δεν έχει υπάρξει ποτέ για να μας προστατεύει.

Το πρόβλημα δεν είναι μερικά χαλασμένα μήλα. Ολόκληρο το βαρέλι είναι σάπιο.

Προαγωγή της συλλογικής αυτοάμυνας

Το σύνθημα “Ποιος μας κρατά ασφαλείς; Εμείς μας κρατάμε ασφαλείς!” είναι περισσότερο από ένα σύνθημα – είναι μια αναγκαιότητα. Δεν υπάρχει ασφάλεια, στην οποία να μπορούμε να υπολογίζουμε, που να μην είναι χτισμένη πάνω στην αμοιβαία εμπιστοσύνη και τις μεταξύ μας σχέσεις. Για να είμαστε σίγουροι για την ασφάλειά μας πρέπει να μπορούμε να ορίσουμε για τους εαυτούς μας τους κινδύνους που έχουμε απέναντί μας και πώς να τους αντιμετωπίσουμε από κοινού.

Κάποιοι επικριτές ισχυρίζονται ότι είναι αφελές να μιλάμε για αφοπλισμό και κατάργηση της αστυνομίας, αναφερόμενοι στην επιθετικότητα και το χάος που υποτίθεται θα απελευθερωθεί μεταξύ μας χωρίς τη βία της **λεπτής μπλε γραμμής** που μας κρατά υπό έλεγχο. Αλλά αυτό που είναι πραγματικά αφελές είναι να συνεχίσουμε να πιστεύουμε ότι ένας θεσμός που είναι υπεύθυνος για τη δολοφονία χιλίων ανθρώπων κάθε χρόνο μας κρατά με κάποιο τρόπο ασφαλείς.

Η συλλογική αυτοάμυνα δεν θα είναι εύκολη, αλλά είναι η μόνη μας ελπίδα. Σημαίνει οργάνωση για την αποτροπή της βίας της ακροδεξιάς – εκείνων που ενθαρρύνονται από τον Τραμπ να **πυροβολούν πλιατσικολόγους** και από κυβερνήτες πολιτειών να **πέφτουν με τα αυτοκίνητά τους πάνω σε διαδηλωτές**. Σημαίνει την ανάληψη της ευθύνης για την ανάπτυξη νέων δεξιοτήτων στην επίλυση διαφορών και νέων δομών για την ταχύτερη απάντηση σε καιρούς κρίσης. Οι ενδείξεις ότι οι συμμορίες της Μιννεάπολης οργανώνουν μια εκχειρία, ώστε να συνεργαστούν για την προστασία των διαμαρτυρόμενων από την ακροδεξιά βία, είναι ενθαρρυντικές. Θα χρειαστούμε όλο το κουράγιο και τη δημιουργικότητα για να αναπτύξουμε νέες προσεγγίσεις που να δίνουν αξία και μας προστατεύουν *όλους*, αντί να θυσιάζουμε εκατομμύρια από μας, αφήνοντάς τους να φυλακίζονται ή να δολοφονούνται ώστε να διασφαλίζεται η ασφάλεια και η ιδιοκτησία λίγων.

Ελεύθερο μοίρασμα πόρων μέσω της αλληλοβοήθειας

Θέλετε να αποτρέψετε το πλιάτσικο; Εξασφαλίστε ότι καθένας έχει στέγη, αρκετό φαγητό και αρκετούς πόρους για να ζει μια αξιοπρεπή ζωή. Όταν οι άνθρωποι δεν τα έχουν όλα αυτά, ποιος μπορεί να τους κατηγορήσει για το ότι ξεσπούν την οργή τους σε εκείνους που στέκονται εμπόδιο ανάμεσα στους ίδιους και τα πράγματα που χρειάζονται;

Στη Μιννεάπολη, τοπικές κοινότητες καθιερώνουν αποθήκες προμηθειών, στις οποίες αγαθά που αναδιανέμονται στη διάρκεια ταραχών μπορούν να μοιραστούν ελεύθερα, τόσο για να στηριχτούν οι ταραχές όσο και για να επιτρέψουν στους γείτονες να επιβιώσουν. Η **κρίση του COVID-19 έχει κάνει δημοφιλή τα δίκτυα αλληλοβοήθειας**: οι ταραχές τα ανεβάζουν στο επόμενο επίπεδο. Η αστυνομία υπάρχει για να διασφαλίζει ότι τα αγαθά δεν διανέμονται με βάση τις ανάγκες αλλά σύμφωνα με ένα αρχαϊκό σύστημα ιδιοκτησίας που ευνοεί εκείνους που τα αποθησαυρίζουν για τον ευατό τους και όχι για να τα μοιράζονται. Οι διαδηλωτές το αντέστρεψαν αυτό. Αντίθετα προς κριτικές που βλέπουν τους πλιατσικολόγους ενός μαγαζιού Target σαν να “καταστρέφουν την ίδια την κοινότητά τους”, είναι πιο ακριβές να πούμε ότι έχουν μετασηματίσει έναν θεσμό που υπήρχε για να “ρουφά” κέρδη από τη γειτονιά τους προς εξωτερικούς επενδυτές, σε ένα πρότζεκτ που στην πραγματικότητα εξυπηρετεί τις άμεσες υλικές τους ανάγκες. Καταστρέφοντας τα φράγματα, που διαχωρίζουν τις κοινότητές μας από τους πόρους που χρειάζονται, είναι ένα από τα πιο κρίσιμα πράγματα που μπορούμε να κάνουμε για τον μετασηματισμό της κοινωνίας μας. Η κατάργηση της αστυνομίας είναι ένα βήμα προς την επίτευξη αυτού του πράγματος, βάζοντας ταυτόχρονα ένα τέλος στις δολοφονίες που διαπράττει.

<https://twitter.com/crimethinc/status/1266867333437546497>

Απονομιμοποίηση και αποδυνάμωση όλων των θεσμών που δικαιολογούν τις δολοφονίες από την αστυνομία

Ένας από τους λόγους που οι μπάτσοι την γλιτώνουν με τις δολοφονίες τόσο συχνά είναι ότι το Ανώτατο Δικαστήριο έχει ερμηνεύσει τους νόμους ώστε να παρέχουν στην αστυνομία “διακαιολογημένη ασυλία” για τη δολοφονία ανθρώπων – κάτι που συνέβη σε **πάνω από τις μισές περιπτώσεις που έφτασαν στα αναιρετικά δικαστήρια** τα τελευταία πέντε χρόνια. Γιατί θα έπρεπε

ένας αμετανόητος βιαστής και οι φίλοι του να είναι σε θέση να εξουσιοδοτούν τους μπάτσους να μας σκοτώνουν όποτε τους βολέψει; Και, επιπλέον, γιατί θα έπρεπε να μπορούν να καθορίζουν αν μπορούμε να έχουμε αμβλώσεις ή πώς να οργανώνουμε τα συνδικάτα ή τα όρια της κυριαρχίας των αυτοχθόνων ή το στιδήποτε;

Η επιμονή των δολοφονιών από την αστυνομία είναι μόνο ένας από τους κινδύνους που προξενούμε παραδίνοντας την ισχύ μας σε εννέα μαυροντυμένες φιγούρες. Για να εξασφαλίσουμε την ελευθερία μας θα πρέπει να πάρουμε πίσω τον αυτοκαθορισμό μας από τα νύχια των δικαστηρίων.

“Όσο περισσότερο μπορούμε να απονομιμοποιούμε την αυθεντία των Ανώτατων Δικαστηρίων να διαμορφώνουν τις ζωές μας και όσο πιο ισχυρές και δημιουργικές κάνουμε τις εναλλακτικές μας, τόσο λιγότερο θα έχουμε να φοβόμαστε από τους Τραμπ και τους Kavanaugh αυτού του κόσμου. Ας οικοδομήσουμε μια κοινωνία που επιτρέπει σε όλους μας να εμπλέκονται σε έναν γνήσιο αυτοκαθορισμό – έναν κόσμο στον οποίο κανείς δεν θα μπορεί να αποφασίσει τι μπορούμε όλοι οι υπόλοιποι να κάνουμε με τα σώματά μας – στον οποίο κανένα κράτος δεν θα μπορεί να μας αφαιρέσει την εξουσία να διαμορφώνουμε το μέλλον μας”.

- *“Kavanaugh Shouldn’t Be on the Supreme Court. Neither Should Anyone Else”.*

Και μιας και μιλάμε γι’ αυτό, τι συμβαίνει με αυτούς τους πολιτικούς; Αν η εκλογή νέων αρχών δεν μπορεί να σταματήσει την αστυνομία από το να μας δολοφονεί, σε τι χρησιμεύουν; Αν θέλουμε πραγματικά να διασφαλίσουμε το μέλλον μας απέναντι στην αυθαίρετη εξουσία των αρχών, πρέπει να το πάμε μέχρι τέλους. Όπως οργανωνόμαστε στις γειτονιές μας, για να μοιραζόμαστε και να διανέμουμε πόρους, έτσι ας βάλουμε και τα θεμέλια για μια καινούρια “από τα κάτω” μορφή πολιτικής οργάνωσης που να μπορεί να ασκήσει άμεσα την εξουσία χωρίς τη διαμεσολάβηση αντιπροσώπων. Εμπνεόμενοι από το [συμβουλευτικό σύστημα](#) στις Κουρδικές περιοχές της Ροτζάβα, της συνελεύσεις του [αναρχικού κινήματος στην Ελλάδα](#), τις [φοιτητικές απεργίες στο Μόντρεαλ](#), και πολλά άλλα παραδείγματα, μπορούμε να χτίσουμε έναν καινούριο κόσμο από τα κάτω, χωρίς πολιτικούς, στην κορυφή, να μας διαφεντεύουν.

Για να βάλουμε τέρμα στις αστυνομικές δολοφονίες μια για πάντα

Οπότε, τι πρέπει να κάνουμε για να βάλουμε ένα τέρμα στις δολοφονίες από την αστυνομία μια για πάντα; Τίποτα λιγότερο από επανάσταση.

Αλλά η επανάσταση δεν είναι μια μακρινή ουτοπία, ή ένας μοναδικός σπασμός με τον οποίο θα καταλάβουμε εξ εφόδου τα Χειμερινά Ανάκτορα. Είμαι μια σε εξέλιξη διαδικασία οικοδόμησης σχέσεων, διαμοιρασμού πόρων, υπεράσπισης των εαυτών μας, ακύρωσης των διαπλεκόμενων δομών της λευκής κυριαρχίας και οργάνωσης για την από κοινού ικανοποίηση των αναγκών μας, χωρίς αστυνομία ή πολιτικούς – και *συμβαίνει ήδη*. Είναι η ώρα για καθέναν από μας να επιλέξει πλευρά και να πάρει μια θέση. Το διακύβευμα είναι μεγάλο – η ζωή που θα σώσεις ίσως είναι η δική σου. Αλλά όπως μας έχουν δείξει οι γενναίοι διαδηλωτές στη Μιννεάπολη και ακόμα πιο πέρα, ούτε καν η εξουσία της αστυνομίας δεν είναι απόλυτη. Μαζί μπορούμε να υπερνικήσουμε τη βία τους και να χτίσουμε έναν καινούριο κόσμο.

Για περισσότερο διάβασμα

- [What They Mean When They Say Peace](#)
- [The Thin Blue Line is a Burning Fuse](#)
- [Cameras Everywhere, Safety Nowhere](#)
- [The Police: An Ethnography](#)
- [The Police](#) (poster)
- [Police Not Welcome](#) (sticker)